Pendekatan Kehematan Makro untuk Pemantauan dan Pengawalseliaan Kewangan di Malaysia

Penggunaan peraturan kehematan makro bukan perkara baharu di Malaysia. Alat dasar kehematan makro (macroprudential policy instruments, MPI) pada masa lalu digunakan untuk menguruskan lebihan dan ketidakseimbangan dalam sistem kewangan dan dalam pengurusan aliran modal. Pembangunan rangka kerja penyeliaan kehematan makro semakin ketara selepas krisis kewangan Asia yang menimbulkan dua isu asas: (i) keperluan untuk penilaian risiko di peringkat makro sebagai pelengkap kepada penyeliaan di peringkat mikro; dan (ii) keperluan untuk penilaian penyebaran risiko merentas institusi dan merentas sektor.

Pertimbangan untuk bentuk dan penggunaan MPI

Di Malaysia, penggunaan MPI secara umumnya bertujuan untuk memelihara daya tahan sistem kewangan dan menangani prokitaran (bersandar pada kitaran kewangan). MPI ini terutamanya bertujuan untuk meningkatkan daya tahan institusi kewangan terhadap kitaran perniagaan yang berubah-ubah dengan menggalakkan peningkatan pada keupayaan pengurusan risiko dan pengumpulan penampan kewangan semasa keadaan ekonomi dalam kedudukan baik (penstabil automatik). Bank Negara Malaysia telah menggunakan MPI untuk menguruskan aliran modal yang menggugat kestabilan, kadar pertumbuhan kredit dan aktiviti pengambilan risiko, misalnya untuk mencegah pengumpulan gelembung harga aset atau ketidakseimbangan lain, atau untuk menggalakkan pembiayaan aktiviti ekonomi semasa kemerosotan sektor-sektor tertentu. Dalam memilih antara pelbagai jenis MPI, Bank memastikan keseimbangan antara pendekatan secara langsung dan disasarkan, berbanding dengan pendekatan secara tidak langsung untuk mempengaruhi bekalan kredit. Sebagai contoh, MPI yang dikenakan pada sebelah aset dalam lembaran imbangan perbankan, seperti kawalan pinjaman atau nisbah pinjaman-kepada-nilai (loan-to-value) mempunyai kesan langsung terhadap strategi pinjaman bank manakala MPI seperti caj modal atas pinjaman kepada segmen dan rakan niaga yang berlainan merupakan pendekatan secara tidak langsung dalam mempengaruhi penawaran kredit.

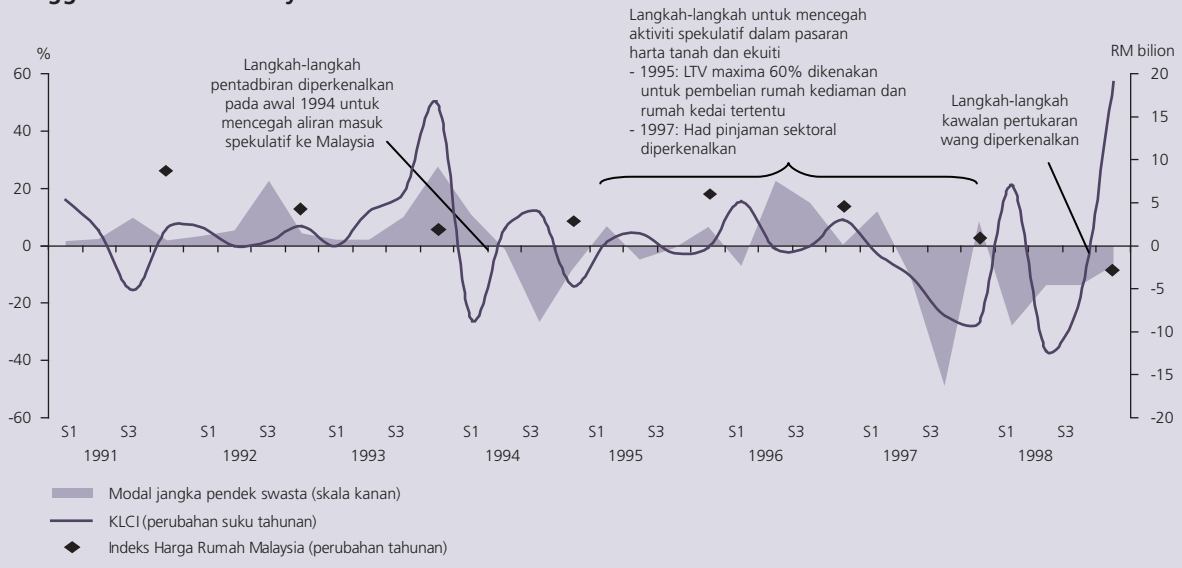
Penggunaan MPI di Malaysia mengambil kira keseimbangan antara kos kehematan dengan kecekapan, serta melengkapkan dasar-dasar kewangan dan fiskal bagi mencapai keseimbangan yang berkesan dalam mengekalkan kestabilan kewangan dan monetari serta memelihara potensi untuk pertumbuhan ekonomi. Penggunaan MPI untuk mengatasi kebimbangan kehematan makro berkaitan ``dimensi merentas seksyen´´ (cross-sectional dimension) setakat ini hanya terhad kepada keperluan modal dan mudah tunai institusi-institusi kewangan bertujuan mengekalkan daya tahan pada tahap institusi dan seterusnya, pada tahap sistemik. Contohnya ialah keperluan nisbah modal wajaran risiko minimum 8% yang dikenakan ke atas semua bank. Pendekatan seperti ini boleh memberi keputusan yang kurang setara, kerana keperluan ini tidak mengambil kira perbezaan antara tahap kepentingan sistemik institusi tersebut, dan pada hakikatnya, kos yang berkaitan dengan risiko sistemik mungkin ditanggung oleh semua pihak tanpa menyumbang kepada kebaikan umum. Meskipun demikian, Malaysia telah memperkukuh rangka kerja tersebut dengan penggunaan langkah-langkah untuk mengatasi kebimbangan kehematan makro berkaitan ``dimensi waktu´´ (time dimension). Ini dicapai terutamanya melalui penggunaan MPI penentang kitaran untuk mengehadkan kos kesulitan kewangan dalam fasa penguncupan dan mengurangkan pengumpulan risiko semasa fasa pengembangan kitaran kewangan. Dalam dua dekad kebelakangan ini, walaupun pelaksanaan MPI lebih cenderung kepada ``berasaskan budi bicara´´ (discretionary-based), melalui langkah-langkah Bank untuk mengelakkan atau menguruskan risiko terhadap kestabilan sistem kewangan, sebahagian daripada MPI ini telah dikekalkan hingga kini dan diubah suai daripada bentuk awal untuk mengekang pengumpulan risiko sistemik secara berterusan, terutamanya dalam segmen yang lebih rapuh terhadap pengumpulan gelembung harga dan ketidakseimbangan. Pengekalan beberapa ciri MPI ini juga selaras dengan perubahan struktur dan evolusi dalam sektor kewangan dan ekonomi.

Pengalaman Malaysia dalam pelaksanaan MPI

Pertumbuhan ekonomi yang kukuh dan aktiviti pasaran saham yang cergas pada awal 1990-an telah mendorong aliran masuk modal besar-besaran ke Malaysia. Mudah tunai yang dicetuskan oleh aliran luaran seperti ini mengakibatkan tekanan yang tinggi pada harga aset kewangan dan harta tanah. Bagi mengurangkan kesan gangguan aliran jangka pendek ini terhadap sektor kewangan dan ekonomi, satu siri langkah kehematan makro telah dilaksanakan sejak tahun 1993. Langkah-langkah tersebut, iaitu pengenaan had atas kedudukan liabiliti luaran bank yang tidak berkaitan dengan perdagangan, larangan urus niaga hadapan (dari segi penawaran) dan swap yang bukan berkaitan perdagangan antara bank perdagangan dengan pelanggan asing, sekatan penjualan instrumen monetari jangka pendek kepada bukan pemastautin, dan had atas pembelian rumah kediaman berharga melebihi RM250,000 bagi bukan pemastautin. Langkah-langkah ini bertujuan untuk mencegah aliran masuk dana jangka pendek dalam jumlah yang besar ke dalam negara dan sekali gus mententeramkan keadaan dalam pasaran kewangan. Langkah-langkah ini adalah berdasarkan keperluan pada masa itu dan hanya bersifat sementara, dan tidak digunakan apabila keadaan kembali ke tahap seperti yang dikehendaki. Pada tahun 1998, pelbagai langkah kawalan pertukaran terpilih dilaksanakan untuk mengurangkan pengantarabangsaan ringgit akibat kegiatan spekulatif yang menawarkan kadar faedah yang tinggi antara 20%-40% bagi deposit ringgit oleh pusat luar pesisir pantai yang menyebabkan aliran keluar dari pasaran dalam negeri dan memberikan kesan ketidakstabilan terhadap pasaran kewangan tempatan.

Antara tahun 1994-96, langkah-langkah kehematan makro seperti had nisbah pinjaman-kepada–nilai untuk pembelian harta kediaman yang tidak diduduki pemilik dan syarat yang lebih ketat ke atas pinjaman bagi pembelian saham diperkenalkan untuk membendung peningkatan kredit yang berlebihan yang telah mengakibatkan kenaikan harga aset. Langkah-langkah ini melengkapkan penggunaan dasar monetari. Peningkatan kadar faedah yang terlalu tinggi pada tempoh terbentuknya gelembong aset akan menjejaskan pelaburan dalam sektor-sektor ekonomi yang produktif. Langkah-langkah kehematan makro dilaksanakan secara berperingkat untuk menangani isu-isu khusus yang dihadapi dan untuk mengelakkan pembetulan dalam pasaran kewangan.

Rajah 1
Penggunaan MPI di Malaysia

Sumber: Bloomberg, CEIC, Bank Negara Malaysia dan pengiraan dalaman

Seterusnya, keperluan yang lebih ketat diperkenalkan pada bulan April 1997 untuk mengehadkan pinjaman bank bagi membiayai pembelian saham, dan untuk membiayai pelaburan dalam sektor harta benda. Ini merupakan tindak balas terhadap kebimbangan berkaitan pemberian pinjaman bank yang berpotensi membentuk gelembung harga ekuiti dan harta benda[1], dan pada masa yang sama, kesan negatif daripada pembetulan yang mendadak dalam pasaran ini ke atas kestabilan sistem perbankan[2]. Bagi setiap sektor ini, had dikenakan terhadap bentuk dedahan kredit yang berbeza, seperti pinjaman dan pembiayaan, jaminan dan pemilikan sekuriti hutang korporat yang dikeluarkan untuk membiayai kegiatan dalam sektor harta benda dan pasaran ekuiti. Memandangkan had ini disasarkan hanya kepada sektor yang berciri spekulatif, beberapa subsektor tertentu dikecualikan. Ini termasuk pembinaan perumahan kos rendah, projek-projek pembinaan infrastruktur dan kemudahan awam, pembelian dan pembinaan bangunan dan kilang-kilang perindustrian, pembelian rumah kediaman dan harta benda komersial yang diduduki pemilik serta pembelian tanah untuk aktiviti pertanian dan perindustrian. Pada tahun 1995, had juga diperkenalkan untuk membataskan pertumbuhan pesat dalam kredit pengguna, terutama pinjaman untuk pembelian kenderaan penumpang. Pengenaan semula had-had tersebut adalah berdasarkan kejayaan langkah-langkah yang diambil sebelumnya yang berjaya mengurangkan lonjakan kredit sewa beli antara tahun 1990 hingga 1993. Pada tempoh itu, pertumbuhan kredit untuk kenderaan bermotor menjadi sederhana kepada 7.6% pada akhir tahun 1992 berbanding dengan paras tertinggi sebanyak 81% pada bulan Mei 1990.

Berikutan pelaksanaan had-had tersebut, kredit untuk sektor harta benda dan untuk pembelian saham menurun kepada 22% daripada jumlah pinjaman pada akhir tahun 1997, iaitu daripada 39% daripada jumlah pinjaman pada akhir tahun 1996. Pembiayaan untuk pembelian saham hanya meningkat sebanyak RM2.3 bilion pada separuh kedua tahun 1997, berbanding dengan RM12.2 bilion pada separuh pertama tahun 1997. Harga hartanah mendatar dan pertumbuhan tahunan dalam Indeks Harga Rumah Malaysia menjadi sederhana dengan ketara kepada 1.9% pada akhir tahun 1997 (1996: 12.9%). Ini telah mengurangkan tekanan terhadap harga harta benda yang boleh membawa kesan yang lebih buruk kepada ekonomi berikutan krisis kewangan Asia pada tahun 1998. Krisis ini seterusnya telah mengakibatkan penguncupan yang nyata dalam agregat permintaan secara keseluruhan, termasuk untuk kegiatan-kegiatan spekulatif yang menyebabkan penguncupan seterusnya dalam pinjaman bank dan penurunan harga aset kewangan. Had-had tersebut dilaksanakan sebagai sebahagian daripada pakej tindakan awal yang lebih menyeluruh[3] yang bertindak secara bersepadu.

Bank menggunakan budi bicaranya dengan membuat pelarasan yang sewajarnya terhadap had-had tersebut di mana dan bila diperlukan, untuk memastikan kesesuaian dan keberkesanan yang berterusan, di samping mengurangkan potensi kemungkiran dalam membiayai aktiviti ekonomi yang produktif. Sebagai contoh, memandangkan tahap hartanah tidak terjual yang tetap tinggi dalam subsektor tertentu, seperti hartanah mewah dan hartanah komersial, pemberian kredit untuk subsektor ini dilarang untuk sementara waktu pada tahun 1999. Had harga harta kediaman yang dikecualikan daripada had pinjaman dinaikkan kepada RM250,000 (RM150,000 sebelumnya) untuk memenuhi pertumbuhan permintaan terhadap hartanah kos sederhana, sejajar dengan tahap pendapatan dan harga rumah yang lebih tinggi. Pada masa yang sama, tekanan yang berterusan dalam segmen kredit penggunaan mendorong kepada pelarasan ke atas had margin pembiayaan untuk pembelian kenderaan penumpang daripada 75% pada tahun 1995 kepada 70% pada tahun 1997.

---

[1] Pada akhir tahun 1996, sumbangan daripada jumlah pinjaman yang diberikan kepada pasaran harta benda dan saham adalah sebanyak 39%. Harga rumah pada tahun 1996 naik sebanyak 12.9%, manakala harga saham di Papan Utama dan Kedua Bursa Saham Kuala Lumpur masing-masing meningkat sebanyak 24.4% dan 93%.

[2] Pada tahun 1997, pinjaman kepada sektor harta benda dan pinjaman untuk pembelian saham mencatatkan nisbah pinjaman tak berbayar (NPL) yang tinggi, masing-masing pada 6.3% dan 6.5%. Pada tahun 1998, nisbah ini bertambah buruk masing-masing pada 14.2% dan 23.2%.

[3] Sebagai contoh, penerbitan garis panduan untuk institusi perbankan yang memberi pinjaman kepada sektor harta benda

Pengukuhan yang berterusan dalam rangka kerja kehematan makro di Malaysia

Rangka kerja kehematan makro di Malaysia telah banyak berubah semenjak beberapa tahun yang lalu dan strategi yang diterima pakai adalah komprehensif, merangkumi pembangunan rangka kerja dan infrastruktur, peningkatan keupayaan, struktur tadbir urus dan komunikasi. Perubahan tersebut bertujuan untuk memastikan bahawa rangka kerja kehematan makro kekal dinamik dan relevan dalam menangani cabaran kini dan akan datang. Baru-baru ini, sebagai produk sampingan daripada krisis kewangan global, perdebatan antarabangsa mengenai penggunaan rejim kehematan makro untuk mengekang kitaran melampau (overshooting), serta untuk menilai, mengurus dan mengurangkan risiko penularan daripada

Jadual 1
Jenis dan penggunaan instrumen dasar kehematan makro di Malaysia

Sebelah aset	Kuantiti	• **Had pinjaman sektoral,** atau **siling pada pertumbuhan kredit** kepada sektor-sektor tertentu (1997: untuk mengekang pinjaman kepada sektor harta benda dan pembelian saham dan dana unit amanah)
		• **Sasaran pertumbuhan kredit** (1998-99: merangsang pemberian pinjaman bank)
		• **Had pelaburan** (bank Islam tertakluk kepada pendedahan maksimum untuk projek-projek pembangunan hartanah dan aktiviti pelaburan hartanah sebanyak 25% daripada modal asas yang layak)
		• **Pinjaman-kepada-nilai (LTV)** atau **had pinjaman-kepada-pendapatan**
		o 1991: Margin maksimum pembiayaan sebanyak 75% untuk pembelian kenderaan bermotor (dihapuskan pada tahun 1993)
		o 1995: LTV Maksimum sebanyak 60% untuk pembelian rumah melebihi RM150,000 dan rumah kedai melebihi RM300,000 (tidak digunakan untuk kegunaan sendiri atau menjalankan perniagaan sendiri) untuk mengekang kegiatan spekulatif
		o 1995: Margin maksimum pembiayaan sebanyak 75% untuk pembelian kereta penumpang (1997: 70%)
		• **Peruntukan kerugian pinjaman atau peraturan penilaian cagaran yang lebih ketat** untuk jenis pinjaman tertentu atau profil berisiko yang tertentu (contohnya NPL yang diwarisi, LTV yang tinggi, dll)
	Harga	• **Kawalan atas kadar pinjaman / pembiayaan**
		o Kadar lantai: untuk membendung permintaan kredit atau menangani penetapan harga yang terlalu rendah dalam persaingan yang ketat untuk memperoleh dan mengekalkan bahagian pasaran
		o Kadar siling: untuk mempengaruhi penawaran kredit dengan mengehadkan pemberian pinjaman kepada pelanggan berisiko tinggi
Sebelah liabiliti (modal dan hutang)	Kuantiti	• **Keperluan modal** – contohnya: caj modal yang lebih tinggi untuk jenis pinjaman tertentu (mengikut sektor, profil risiko, dll)
		• Di bawah **Asas 2 Basel II,** keperluan modal yang lebih tinggi dan tindakan kawalan lain boleh digunakan sekiranya institusi-institusi perbankan gagal menangani pertumpuan risiko kredit
		• **Keperluan pendanaan** (untuk mengehadkan penggunaan sumber dana yang kurang stabil contohnya had nisbah pinjaman-kepada-simpanan) (loan to deposit)
		• **Keperluan mudah tunai** (1998: untuk meningkatkan dana boleh dipinjam) (loanable funds)
	Harga	• **Kadar siling deposit** boleh digunakan untuk mengekang kemampuan institusi-institusi kewangan dalam membiayai pengembangan kredit yang pesat dengan kadar faedah deposit bank perdagangan yang tinggi untuk menarik deposit runcit dan institusi

entiti dan pasaran yang tidak dikawal selia, telah memberikan pandangan baharu dalam pelaksanaan rangka kerja dasar kehematan makro di Malaysia. Sehubungan dengan itu, Bank memberi penekanan yang ketara untuk memastikan struktur dan proses tadbir urus yang kukuh dalam pelaksanaan rangka kerja tersebut, termasuk hubungan antara fungsi kehematan makro dengan dasar monetari. Bank mengakui kepentingan penyelarasan antara rangka kerja kehematan makro, kehematan mikro dan rangka kerja dasar monetari yang berkesan untuk memudahkan pertimbangan secara holistik dan komprehensif ke atas risiko dan isu-isu yang dikenal pasti, serta perumusan dasar tindak balas yang tepat.

Selain itu, sistem kewangan yang semakin berhubung kait pada peringkat serantau juga menyaksikan penyelarasan dan perkongsian pengetahuan yang lebih besar dalam usaha untuk menguruskan isu-isu kehematan makro dan risiko penularan pada peringkat serantau. Jawatankuasa Kestabilan Kewangan dan Monetari (Monetary and Financial Stability Committee, MFSC) dan Mesyuarat Eksekutif Bank Pusat Asia Timur–Pasifik (Executives' Meeting of East Asia-Pacific, EMEAP) telah meningkatkan tahap kerjasama serantau dalam pertukaran maklumat dan pemantauan bersama ke atas impak krisis global baru-baru ini terhadap ekonomi serantau. Selain itu, Bank juga telah memupuk kerjasama serantau yang lebih erat dalam perumusan strategi keluar melalui pembentukan Kumpulan Kerja Tiga pihak (Tripartite Working Group) dengan Hong Kong Monetary Authority dan Monetary Authority of Singapore untuk merangka strategi yang terselaras untuk menamatkan jaminan penuh ke atas deposit pada akhir tahun 2010.

Keberkesanan fungsi kehematan makro Bank ini diperkukuh dengan kuasa perundangan yang komprehensif dengan penguatkuasaan Akta Bank Negara Malaysia 2009 sejak bulan November 2009. Akta ini meningkatkan keupayaan Bank dalam melakukan pemantauan kehematan makro untuk bertindak awal bagi mencegah risiko terhadap kestabilan kewangan. Yang penting ialah kuasa yang lebih luas untuk melakukan pemantauan dan tindakan penyelesaian atas entiti yang tidak dikawal selia oleh Bank tetapi berkemungkinan besar menimbulkan ancaman terhadap kestabilan kewangan, dan kuasa untuk bekerjasama dengan pihak berkuasa lain dalam negeri dan antarabangsa bagi mencapai pendekatan yang lebih makro terhadap pemeliharaan kestabilan sistem kewangan. Akta ini dan undang-undang lain yang berkaitan dengan pengawalan dan penyeliaan institusi kewangan juga memberikan kuasa dan fleksibiliti kepada Bank untuk memupuk disiplin yang tinggi melalui rangka kerja tadbir urus yang teguh bagi memastikan rejim dasar yang cukup sistematik, telus dan bertanggungjawab.

Pelaksanaan fungsi kehematan makro di dalam Bank

Terdapat satu bahagian khusus di dalam Bank yang memikul tanggungjawab melaksanakan mandat kestabilan kewangan, dan fungsi ini dilaksanakan oleh beberapa jabatan. Pada tahun 2006, satu usaha transformasi telah dilakukan untuk memudahkan pendekatan yang lebih bersepadu, holistik dan harmoni dalam melaksanakan pengawalan dan penyeliaan dan sekali gus memperkukuh fungsi memastikan kestabilan kewangan oleh Bank. Transformasi ini telah menghasilkan keputusan yang positif. Orientasi kehematan makro dan amalan pengawasan di dalam Bank semakin dipertingkatkan dengan penubuhan Jabatan Pemantauan dan Pengawasan Kewangan pada akhir tahun 2006. Jabatan ini diamanahkan untuk mengenal pasti secara komprehensif dan bersepadu ancaman-ancaman dan menyelaraskan metodologi penilaian melalui mekanisme secara bersepadu di dalam Bank dan dengan pengawal selia dalam negeri yang lain untuk memudahkan penilaian yang mapan terhadap risiko yang berpunca dari dalam negeri dan luar negeri bagi kestabilan dan fungsi sistem kewangan secara keseluruhan. Sebagai sebahagian daripada rangka kerja pemantauan keseluruhan, jabatan ini juga bekerjasama dengan pengawal selia untuk memastikan bahawa penilaian risiko telah menggabungkan dan menyepadukan kedua-dua perspektif kehematan mikro dan makro.

Penstrukturan semula bahagian kestabilan kewangan di Bank juga dilengkapi dengan pengukuhan tadbir urus dan proses. Bergantung pada sumber dan sifat ancaman atau isu yang bakal muncul, penilaian dasar kehematan makro dan saranan-saranan boleh diterajui oleh mana-mana bahagian daripada 10 jabatan pengawalan dan penyeliaan di bawah bahagian kestabilan kewangan di Bank. Isu-isu tersebut pertama sekali akan dibincangkan antara jabatan di peringkat teknikal, sebelum dilaporkan kepada Jawatankuasa Dasar Kestabilan Kewangan (Financial Stability Policy Committee, FSPC) untuk pertimbangan dan kelulusan yang diperlukan. FSPC dipengerusikan oleh Gabenor, dengan keanggotaan yang terdiri daripada Timbalan-Timbalan Gabenor dan Penolong-Penolong Gabenor tertentu yang terlibat dalam fungsi kestabilan kewangan. Sejajar dengan penguatkuasaan Akta Bank Negara Malaysia 2009, peranan dan tanggungjawab FSPC kini telah diperluas untuk meningkatkan keberkesanan rangka kerja kehematan mikro dan makro yang sedia ada. Secara khusus,

FSPC juga berfungsi sebagai forum untuk membincangkan dan memutuskan dasar kehematan makro untuk menangani risiko terhadap kestabilan sistem kewangan termasuk tindak balas dan tindakan pengawasan mikro dan langkah-langkah penyelesaian. Satu lagi penambahbaikan adalah berkenaan keputusan tentang langkah-langkah pengenaan kehematan makro pada setiap orang/institusi yang tidak dikawal selia oleh Bank. Kuasa Bank yang lebih luas dalam menghadapi risiko yang muncul dari luar lingkungan pengawalan Bank, termasuk kuasa penyelesaian, diawasi oleh Jawatankuasa Eksekutif Kestabilan Kewangan (Financial Stability Executive Committee, FSEC). FSEC dianggotai oleh Gabenor, seorang Timbalan Gabenor dan tiga hingga lima anggota yang dilantik oleh Menteri Kewangan atas syor Lembaga Pengarah Bank. FSPC, sebagai forum membuat keputusan peringkat tertinggi di Bank, juga diamanahkan untuk mengesyorkan kepada FSEC mengenai perkara-perkara yang berkaitan kestabilan kewangan, termasuk pemberian sokongan mudah tunai kepada institusi-institusi yang tidak dikawal selia oleh Bank serta penyelesaian bagi institusi-institusi tersebut.

Pendekatan pemantauan yang pandang ke hadapan ini mengutamakan penghasilan alat-alat kuantitatif yang pandang ke hadapan untuk membantu analisis secara koheren dan bersepadu sebagai sebahagian daripada rangka kerja pemantauan kehematan makro. Pada tahun 2007, Penunjuk Kelemahan Sektor Perbankan dihasilkan untuk mengukur tahap kesulitan sistem perbankan pada satu masa tertentu. Ini diikuti oleh penghasilan skor-Z dan pengubahsuaian model jarak sebelum mungkir pada tahun 2008 untuk menilai dan meramalkan tahap risiko kredit korporat. Usaha berterusan dilakukan untuk menggalakkan penggunaan analisis senario dan ujian ketahanan makro bagi memudahkan penilaian hadapan yang lebih mantap. Ini termasuk penambahbaikan dalam penilaian dinamik hubungan antara bank, potensi laluan penularan dan tahap limpahan mudah tunai dalam sistem perbankan.

Fokus juga diberikan untuk memastikan komunikasi yang berkesan berkenaan isu-isu kestabilan kewangan kepada pelbagai pihak berkepentingan. Kesimpulan daripada analisis kehematan makro Bank dimaklumkan kepada pelbagai pihak berkepentingan, termasuk bank-bank pusat lain, melalui pelbagai saluran. Sejak tahun 2007, Bank telah mula menerbitkan Laporan Kestabilan Kewangan dan Sistem Pembayaran secara tahunan yang memberi maklumat mengenai hasil daripada penilaian risiko kehematan makro dan untuk memaparkan kemunculan sumber-sumber ancaman. Penerbitan ini berupaya meningkatkan kesedaran dan pemahaman yang lebih besar mengenai isu-isu yang berkaitan dengan pemeliharaan kestabilan sistem kewangan secara keseluruhan, dan di mana perlu, untuk menggalakkan penyesuaian dalam perilaku peserta kewangan dan pasaran untuk menguruskan dengan lebih baik pengumpulan risiko sistemik. Laporan tersebut juga mengandungi pelaksanaan langkah-langkah mencegah risiko oleh Bank yang disasarkan untuk memperkuat daya tahan sistem daripada setiap ancaman terhadap kestabilan.